

[Victor Pürschel.]

havde foranlediget, at man forelagde Forslag til Loven, stadig var til Stede, og at Lovens Bestemmelser havde virket yderst tilfredsstillende. Det er ogsaa en meget kort Begrundelse. Nu tør man vel gaa ud fra, at Justitsministeriet har undersøgt, hvilke Erfaringer man har gjort med Hensyn til Loven, og hvorfor da forholde Rigsdagen disse Oplysninger? Det er naturligt, at man, naar man laver en permanent Ændring af Akkordloven, indhenter Erklæring fra Akkordretten, maaske ogsaa fra Skifteretterne, fra Dommerforeningen — som Justitsministeren jo er i en saa livlig Forhandling med i denne Tid, saa at dette her let maa kunne tages med en passant — og fra Erhvervsorganisationerne. Det er dog ganske vigtigt at faa at vide, hvad disse Organisationer, som beskæftiger sig med disse Spørgsmaal til daglig, mener om dem.

Nu henviser man til, at det skal kun vare, til Konkurslovkommissionen er færdig med sine Overvejelser. Men efter hvad jeg kender til disse Overvejelser, har de i hvert Fald hidtil haft en saa dybtgaaende Karakter, at en blid Sløvhed synes at have sænket sig over disse Overvejelser, og man ved, at alt for dybtgaaende Overvejelser undertiden kan ende i en Tilstand, hvor Overvejelserne gaar over i Drømmesyner, og jeg er ikke helt sikker paa, at det ikke er noget saadant, der er ved at foregaa i Konkurslovens Kommission. Men det ved den højtærede Justitsminister selvfølgelig, og han vil ikke forholde Tinget de Oplysninger, som han i saa Henseende maatte sidde inde med. Jeg er ganske sikker paa, at han er mig meget taknemmelig for, at jeg her har givet ham Anledning til at oplyse Tinget og dermed Offentligheden om disse Spørgsmaal.

Vi maa ønske, at dette Lovforslag bliver behandlet i et Udvalg, for at man der kan modtage de Oplysninger, som Ministeren naturligvis er i Stand til at give; ingen i denne Sal tvivler jo om, at Ministeren er fuldkommen i Stand til at gøre Rede for det, jeg her har spurgt om, og at det kan gøres i Løbet af et Par Dage. Skulde det mod Forventning vise sig, at Ministeren ikke er i Stand til at gøre Rede derfor — mod enhver berettiget Forventning —, vil mit Parti og jeg næppe være i Stand til at deltage i denne Sags Gennemførelse med det upassende korte Varsel, som af Regeringen er levnet den danske Rigsdag til denne Sags Behandling.

Valdemar Sørensen: Jeg vil i Almindelighed være af en lignende Mening som det

ærede Medlem, der talte sidst, at Adgangen til Vedtagelse af en Tvangsakkord fremfor alt ikke maa nedbryde den almindelige Sundhed i Forretningslivets Økonomi, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at de Bestemmelser, der bortfalder ved dette Aars Udgang, medmindre dette Lovforslag vedtages, nu har været i Kraft i 10 Aar. De har altsaa fuldkommen Karakteren af en permanent Lovgivning. Forretningslivet har indstillet sig paa de Afstemningsregler og de Regler for Kreditormassen, der findes deri, saaledes at det efter min Anskuelse vilde være betænkeligt nu at gaa til en Ændring af dette Forhold, idet man faktisk ved at lade Loven løbe i 10 Aar har skabt ikke alene en Lovgivning, men en Sædvane, som nu er praktiseret ved utallige Akkordbehandlinger. Og naar det ærede Medlem siger, at man ikke fra sagkyndig Side har hørt noget om Lovens heldige Virkninger, maa jeg sige, at man til Gengæld heller ikke har hørt noget om dens uheldige Virkninger. Kun een Ting er faktisk: at hele Forretningslivet har indstillet sig paa den, og at der ikke er sket nogen Ulykke under den. Det er for mit Vedkommende nok til, at jeg paa mit Partis Vegne kan anbefale en Forlængelse, indtil de Undersøgelser, der omtales i Bemærkningernes Slutning, er afsluttet, og Spørgsmaalet bliver taget op igen.

Valdemar Thomsen: Det skal ikke her staa uimodsagt, hvad den ærede Medlem for Socialdemokratiet fremhæver, at der ingen Laanetrang er i Landbruget, efter at vi har faaet Gældssaneringsloven. Forholdet er desværre det, at mange Debitorer — og ofte de, der trænger allerhaardst — ingen Hjælp kan faa nogetsteds, hverken gennem Gældssanering eller gennem de Akkordlaan, man tidligere har givet. Men naar der ingen Penge er, og naar vi til Nytaar staa uden noget Udvalg angaaende disse Laan, er det selvfølgelig saa temmelig betydningsløst fortsat at have disse Bestemmelser staaende, for det gælder kun paa Papiret.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de fire ærede Ordførere, som har givet deres Tilslutning til Lovforslaget, og skal til det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel sige, at det efter min Mening lykkedes ham fuldt ud at virke netop saa disharmonisk, som han tilsigtede. Det forekommer mig, at den Anledning, han fandt i dette Lovforslags Frem sættelse, til en Række personlige Uartigheder over for mig — (*Christmas Møller: Uartigheder?*) — eller Spydigheder